

[Finansministeren.]

— hvis de anvendte en del af deres indkomst til forøgelse af formuen. Hvis foreningen har fået en sådan skattelettelse og senere formindsker formuen ved udbetaling til medlemmerne, skal der finde en efterbeskatning sted. Reglerne om konsolideringsfradrag svarer til de bestemmelser om lempelse for henlæggelser til reservefunds, som tidligere gjaldt for aktieselskaber. Efter selskabsskatteoven gives der ikke længere reservefundslempelse til aktieselskaber. Under hensyn hertil foreslås det at afskaffe konsolideringsfradraget for kooperative virksomheder.

For de egentlige brugsforeninger foreslås skattesatsen fastsat til 41 pct.; for skatteårene 1963-64 og 1964-65 dog kun til 38 pct. Satsen på 41 pct. svarer til den skattesats, der efter en overgangsperiode skal gælde for erhvervsdrivende foreninger. For produktions- og salgsforeninger foreslås satsen fastsat til 15 pct. Med denne sats bliver den samlede udskrivning på disse foreninger nogenlunde den samme som efter de hidtil gældende regler. Indkøbsforeninger foreslås som hidtil beskattet med samme procent som produktions- og salgsforeninger.

For brugsforeningerne vil de foreslåede regler medføre en stigning i skatteudskrivningen på ca. 2 mill. kr. Heraf vil omkring 1½ mill. kr. blive udskrevet på de egentlige brugsforeninger og resten, ca. ½ mill. kr., på indkøbsforeninger. Da medlemmernes andel i omsætningen ikke er den samme i alle brugsforeninger, vil indførelsen af en ensartet indkomstprocent medføre visse forskydninger i skatteudskrivningens fordeling på de enkelte foreninger.

Også udnyttelsen af konsolideringsfradraget har været forskellig fra forening til forening. Dette fradrag bortfaldt, der berører alle arter af kooperative virksomheder, vil som følge heraf ligeledes bevirke en omfordeling af skatteudskrivningen.

Foruden de mere principielle ændringer, jeg nu har omtalt, indeholder lovforslaget forskellige bestemmelser af mere teknisk art. Herom tillader jeg mig at henvise til lovforslaget og bemærkningerne til dette.

Jeg skal herefter tillade mig at anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Vivike* til ministeren for offentlige arbejder:

„Er det ministerens hensigt at søge digerne i Sønderjylland udbedret og i det hele taget foregribe ulykker i tilfælde af stormflod?“

Vivike: Det er stormflodskatastrofen ved den vesttyske kyst, der får mig til at stille det spørgsmål, om vore havdiger ud mod Nordsøen er gode nok.

Er der faste veje nok ud til digerne, således at man i en eventuel katastrofesituation hurtigt kan få standset et digebrud? Og er ådigerne bag ved havdigerne, som de skal være?

Når sluseportene på grund af højvande i længere tid er lukket, kan vandet i åerne ikke komme ud i havet, og det løber jo til, uanset om det er stormvejr eller ikke. Nogle steder løber det hurtigere end førhen, idet vi gør os store anstrengelser for at slippe af med vort ferskvand. Som et led i disse anstrengelser er Brede Å og Brøns Å i løbet af de sidste 5 år blevet reguleret, hvilket giver en stærkere strøm og kan medvirke til at hidkalde en katastrofe.

Det er altså ikke alene Nordsøen, vi skal sikre os imod, men også vort eget ferskvand, som ved unormalt lang sluselukning kan oversvømme den lave marsk og muligvis medvirke til at underminere havdigerne.

Derfor spørger jeg den højtærede minister for offentlige arbejder, om han mener, at sikringsforanstaltningerne er af en sådan karakter, at befolkningen kan føle sig tryk.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg ved, det er det ærede medlem bekendt, at ådigerne i Sønderjylland henhører under landbrugsministeriet, men jeg kan oplyse, at disse diger efter de sagkyndiges mening må siges at være forsvarlige, idet det dog må understreges, at det er nødvendigt, at der stadig sørges for en forsvarlig vedligeholdelse, ligesom det er nødvendigt, at digerne forstærkes på de steder, som under højvande er særlig udsatte.

Med hensyn til havdigerne i Sønderjyl-